

Oponentský posudek na diplomovou práci Kateřiny Vorderwinklerové „Realizace evropské strategie zaměstnanosti v České republice“

PhDr. Pavel Kuchař, CSc

Úvodem se musím přiznat k tomu, že s posuzováním podobně orientovaných prací mám často určité problémy. Tématicky jsou bezesporu „mojí parketou“, leč svým zpracováním jsou mému sociologickému pohledu na danou problematiku přece jen poněkud vzdálenější. Podobně je to také s předloženou prací. Je přehledně strukturována, autorka zná příslušnou odbornou literaturu (i když v seznamu literatury ze zahraničních titulů dominují zejména internetové publikace nad „papírovými“). Po formální stránce je autorce nutné vytknout určitou ledabylost vyjádřenou velkým množstvím překlepů, které mnohdy mění smysl sdělení (např. na s. 65 se píše o podnikové kultuře a v následující větě o podnikatelské výchově – obě spojení mají svůj význam, leč vzájemně dosti odlišný).

Práce je členěna do čtyř kapitol. První tři (nezaměstnanost, politika zaměstnanosti EU a ČR) jsou svým charakterem dosti popisné a přiznám, že pro čtenáře také dosti nudné. Jsou přehledem zákonů, usnesení, strategií apod., u nichž ovšem postrádám formulaci vlastního názoru autorky. Řada z nich k tomu přímo vybízí (např. Lisabonská strategie vs. Kokova zpráva, ambice EU být nejdynamičtější ekonomikou vs. stávající model sociálního státu atd.).

Druhá část, založená na srovnání ČR a VB je z tohoto pohledu mnohem zajímavější a je jen škoda, že se již autorce pro hlubší pohled nedostávalo většího prostoru. Ani zde ovšem vlastními názory příliš nehýří.

Je třeba se zmínit také o závěru, kde se (konečně!!) názory autorky objevují. Bohužel jen ve velmi stručné podobě, ale přece jen se zde zmiňuje o základním problému české politiky zaměstnanosti, kterou je absence vlastní odpovědnosti za postavení na trhu práce u značné části ekonomicky aktivních obyvatel. S tím žádná strategie EU ani všechny národní plány zaměstnanosti zatím nic neudělaly. S některými jejími názory ovšem osobně nesouhlasím – nevidím nejmenší důvod vynakládat více finančních prostředků na veřejné služby zaměstnanosti, dokud budou zaměstnavatelům státem vytvářeny stále nové a větší překážky v zaměstnávání těch, kteří jsou ochotni pracovat (viz např. návrh nového zákoníku práce). V závěru jsem ovšem také našel alespoň zmínku o potřebě snížit daňové zatížení práce jako podmínce pro tvorbu nových pracovních míst. V závěru Závěru autorka zdůrazňuje nutnost usilovat o naplnění cílů Evropské strategie zaměstnanosti – musím ovšem konstatovat, že o smysluplnosti této strategie mě svoji prací příliš nepřesvědčila.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji ji hodnotit jako velmi dobrou.